

El soldadet de plom

Heus ací que una vegada hi havia, en una casa antiga, una caixa plena de joguines que estaven plenes de vida i màgia. Entre aquestes joguines, hi havia un petit soldadet de plom que destacava entre totes. Aquest soldadet tenia una particularitat: només tenia una cama. Havia estat l'últim a ser fabricat, i el plom no va ser suficient per completar la segona cama. Però això no el feia menys valent ni menys especial.

Cada nit, quan els nens dormien i la casa estava en silenci, les joguines prenien vida. El soldadet de plom, ferm en la seva posició, mirava al seu voltant amb curiositat. Al centre de la caixa de joguines, hi havia una preciosa ballarina de paper, amb una faldilla blanca que brillava sota la llum de la lluna. Girava i girava sobre una cama delicada i fina.

El soldadet de plom es va quedar hipnotitzat per la seva gràcia i bellesa. Des d'aquell moment, va saber que estava enamorat de la ballarina de paper. Cada nit, mentre les altres joguines jugaven i reien, el soldadet observava en silenci a la ballarina, somiant a poder acostar-s'hi.

Un dia, una ràfega de vent va entrar per la finestra i va portar el soldadet fora de la caixa de joguines. Va rodolar i rodolar fins a caure al llindar de la finestra. Amb valentia, el soldadet es va aixecar i va decidir que havia de tornar amb la seva estimada ballarina. Així van començar les seves aventures.

Primer, va caure en un canaló i va ser arrossegat per un torrent d'aigua fins a arribar a la claveguera. Allà, es va trobar amb unes rates malintencionades que van intentar atrapar-lo, però amb la seva valentia i determinació, va aconseguir escapar de les seves urpes.

Després, va ser recollit per uns nens que el van posar en un vaixell de paper i el van llençar al riu. El soldadet va navegar per aigües turbulentes, enfrontant-se a peixos curiosos i remolins perillosos. Finalment, el vaixell es va desfer i el soldadet es va enfonsar al fons del riu. No obstant això, un peix enorme el va empassar i el soldadet es va trobar a la foscor de l'estómac del peix.

El destí va voler que el peix fos pescat per un pescador i portat al mercat. El soldadet va ser trobat dins del peix i portat de tornada a la casa on tot havia començat. Estava brut i esgotat, però el seu cor encara bategava fort per la seva ballarina.

Amb gran esforç, el soldadet de plom es va arrossegar fins a la caixa de joguines. Allà, va veure la ballarina de paper, tan bonica com sempre. Ella, en veure'l, va deixar de girar i va córrer cap a ell. Encara que eren de materials diferents, compartien un amor veritable que superava qualsevol obstacle.

Les altres joguines, en veure el coratge i la dedicació del soldadet de plom, van organitzar una festa en el seu honor. Aquella nit, sota la llum de la lluna, el soldadet de plom i la ballarina de paper van ballar junts per primera vegada. Giraven i giraven, com si el món sencer

desaparegués al seu voltant.

Durant la festa, totes les joguines van compartir les seves pròpies històries d'aventures i desafiaments, però cap era tan emocionant com la del soldadet de plom. La ballarina de paper el va mirar als ulls i li va dir: «Has demostrat una valentia i un amor que mai havia vist. T'estimo, soldadet.»

El soldadet de plom, amb els seus ulls brillants de felicitat, va respondre: «I jo t'estimo a tu, ballarina. Res no ens podrà separar mai més.»

Des d'aquell dia, el soldadet de plom i la ballarina de paper van viure feliços junts, ballant sota la llum de la lluna cada nit. Les altres joguines els admiraven i els respectaven, sabent que l'amor i la valentia sempre trobaran el seu camí, independentment de les dificultats.

I així, en una caixa de joguines màgica, el soldadet de plom i la ballarina de paper van trobar el seu final feliç, demostrant que l'amor veritable és més fort que qualsevol obstacle.